

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **K. T.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2024, č.j. CPR-26095-44/ČJ-2023-930310-V241,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2024, č.j. CPR-26095-44/ČJ-2023-930310-V241 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 29. 8. 2024, č.j. CPR-26095-44/ČJ-2023-930310-V241 (dále jen „napadené Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí”) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Praha, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne ze dne 21. 6. 2023, č. j. KRPA-191184-32/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 3 let a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 uvedeného zákona a vycestování žalobce je možné. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví ode dne, kdy účastník řízení vycestuje z území členských států EU.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce poukázal na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 31. 7. 2024 č.j. 2 Azs 163/2024-27, měl za to, že nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 7. 8. 2024 ev. č. ZS57534 (dále též „Nové závazné stanovisko“) neodstranilo nedostatky vytykané Nejvyšším správním soudem, poukázal na své vyjádření v řízení. Toto stanovisko nepostihuje svým obsahem jeho obavy, které uváděl, a není pojistkou ochrany práv cizince, zda vyhoštění neporušuje zásadu non-refoulement. Zásada non-refoulement pro Českou republiku znamená závazek nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě spočívající v ohrožení života nebo vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Stanovisko nereflektuje do všech detailů jeho životní situaci, možnost vycestování opírá pouze o § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a neoprávněný pobyt na území, kterým došlo k maření původního rozhodnutí o správním vyhoštění.
3. Nesouhlasil se závěrem uvedeným v napadeném rozhodnutí, dle kterého žalobce aktuálně není žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce podal dne 8. 7. 2024 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, usnesením Ministerstva vnitra ze dne 12. 7. 2024 bylo řízení o žádosti zastaveno dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), dne 12. 7. 2024 byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Brně, vedená pod sp. zn. 56 Az 10/2024, soud dosud nerozhodl o podaném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, nelze tak nyní s určitostí konstatovat, že žalobce nemá status žadatele o mezinárodní ochranu. Uvedl, že žalovaný posuzoval jen okolnosti svědčící v jeho neprospěch, nehodnotil celkovou životní situaci žalobce objektivním pohledem. Žalobce k důvodům své opakované žádosti o mezinárodní ochranu přiložil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9. 7. 2024, kterým mu byla uložena povinnost poskytnout veškerou potřebnou součinnost znalci při zpracování znaleckého posudku, zejména se k němu dostavit a podrobit se potřebným úkonům. Žalobce je přesvědčen, že se jedná o novou skutečnost, která má na posuzovanou věc zásadní dopad.
4. Uvedl, že se u něj rozvinula úzkostná depresivní porucha, užívá antidepressiva, žalovaný svým postupem přispívá ke zhoršujícímu se psychickému stavu žalobce, z rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyplývají prvky diskriminace a zjevného potlačování základních lidských práv, žalovaný postupuje nezákonně, pokud neuznává důvody jeho soukromého života ve smyslu práva na život.

5. Měl za to, že žalovaný straní bývalé partnerce a matce jeho syna paní P., kdy se stále dokola opírá o protokol o její svědecké výpovědi sepsaný v roce 2021 v předešlém řízení o správním vyhoštění, a nedůvodně pomíjí žalobcovy námitky a doložené skutečnosti nastalé poté, co byla podána žaloba na přiznání otcovství. Celá situace vyvrcholila, když v podané žalobě se po 1 roce řízení objevila nová skutečnost, a to zapsání právního otce nezletilého syna do rodného listu, který byl předložen OS pro Prahu 9. Namítal, že paní P. jedná v rozporu s platnými právními normami a s dobrými mravy.
6. Uložení správního vyhoštění je zjevným potlačením základních lidských práv žalobce, ale i jeho syna, vztahuje se na celé území Schengenského prostoru a smluvních států, jeho dopad je dalekosáhlý značně přesahující pojem pouhého správního opatření, jak jej žalovaný zastává. Překážka, která brání žalobci vycestovat, se vztahuje nejen k území Ruska, ale i České republiky. Namítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, žalobce je Rus a jeho syn a jeho matka jsou Ukrajinci, což dává věci nový rozměr.
7. I když byl žalobce úspěšný v kasační stížnosti proti správnímu vyhoštění, žalovaný jej odmítl ze zajištění propustit a přistoupil k jeho přezajištění, jde o psychický tlak na žalobce, který užívá řadu antidepresiv a zklidňujících léků, je nežádoucím projevem vynutitelnosti státní moci. Přezajištění žalobce je nepřezkoumatelně odůvodněno, vychází pouze z kontextu bodu 17 rozsudku NSS č.j. 2 Azs 163/2024. Poukázal na rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2023 č.j. 5 Azs 96/2021-39, dle kterého se musí v případě zajištění zvážit, zda je správní vyhoštění alespoň potencionálně možné.
8. Žalobce poukazoval na to, že česká právní úprava § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vztahuje do posouzení bezpečné země institut společného evropského azylového systému, který přebírá. Žalovaný vykládá zásadu nenavrácení restriktivně pouze ve vztahu k hrozbě porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy tento výklad jde v neprospěch cizinců, o jejichž navrácení policie rozhoduje. Ustanovení čl. 4 odst. 2 a 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, ovšem členským státům umožňuje přijetí vnitrostátních pravidel, jen pokud jdou ve prospěch cizince, na něž tato směrnice dopadá. Je otázkou, zda postup žalovaného podle ustanovení § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve skutečnosti unijní právo nezapovídá. Pro naplnění pojmu skutečného nebezpečí totiž ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců hraje roli jen zákaz špatného zacházení podle čl. 3 Úmluvy, který odpovídá čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Zásada nenavrácení, kterou podle Soudního dvora nelze vykládat restriktivně, ovšem má v mezinárodním právu širší význam. Čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, který zakotvuje zásadu nenavrácení, pamatuje kromě zákazu špatného zacházení i na právo na život. Tento článek chrání právo na život obecně. Evropský soud pro lidská práva na poli pozitivních závazků plynoucích z práva na život pracuje se zásadou nenavrácení šířeji vůči možným porušením práva na život jako celku.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

9. Uvedl, že pokud by vycestoval do Ruska, utrpělo by jeho právo svobodně projevovat svůj názor na válku na Ukrajině, žalobce s touto válkou nesouhlasí, přičí se mu násilí, jeho syn navíc má ukrajinskou státní příslušnost. Žalobce se jednoznačně snaží plnit své rodičovské povinnosti i přes útočnou snahu matky tomuto právu zabránit, je zde zjevný extraterritoriální účinek Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný se zabývá pouze úzce vymezenou částí protiprávního jednání žalobce, aniž by jej zasadil do celkového kontextu.
10. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, kde již bylo plně reagováno na totožnou argumentaci, která je uvedena i v žalobě. Napadené rozhodnutí považoval za zákonné a přezkoumatelné, ve svém postupu neshledal pochybení. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31. 5. 2023 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR na adrese X. Lustrací provedenou na místě byl zjištěn záznam v CIS a v ENO. Bylo zjištěno, že žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 1. 11. 2022. Kontrolou cestovního dokladu nebylo zjištěno vstupní razítko. Na základě uvedeného vzniklo podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně. Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn a dne 1. 6. 2023 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců.
13. V rámci tohoto řízení byl proveden výslech žalobce dne 1. 6. 2023, při němž žalobce uvedl, že dne 18. 3. 2022 vycestoval letecky z Moskvy do Dubaje, poté cestoval přes Srbsko do ČR, a to stopem s platným cestovním dokladem, na hranicích Schengenského prostoru nebyl nikde kontrolován, od 8. 8. 2022 se na území ČR nachází nepřetržitě. Bydlí na adrese X, jedná se o pronajatý nájemní byt jeho přítelkyně, se kterou je ve vztahu 3 roky. Žalobce dále uvedl, že je mu známo, že bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, na území je proto, že čeká na výsledek řízení o určení otcovství. Podotkl, že v době řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí se již na území ČR nezdržoval, dne 31. 3. 2021 vycestoval do Ruska, neboť mu zemřel otec, o zamítnutí odvolání byl informován svým právním zástupcem. Žalobce si je vědom svého nelegálního pobytu na území ČR a záznamu v evidenci nežádoucích osob, na území ČR přicestoval z důvodu, že zde má svého syna, nar. X, syna naposledy viděl X. X. 2022 na jeho narozeninách, momentálně bydlí s matkou v Německu, která tam má nového přítele, žalobce není se synem nijak v kontaktu, matka nepovoluje přístup, finanční prostředky na syna neposkytuje, činil tak dříve, když ještě žil s jeho matkou, matka i syn jsou ukrajinské národnosti a nyní žijí v Německu. Na dotaz, zda mu v případě návratu do Ruska hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné nebezpečí z důvodu politických názorů uvedl, že ano, hrozí mu nebezpečí, protože by musel do armády, ani nyní se nemůže dostat do Ruska, protože vycestoval po vypuknutí válečného konfliktu. Právní zástupce žalobce pak závěrem poukázal na to, že žalobce se snažil legalizovat pobyt

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žádostí o dlouhodobé vízum strpění, kterému nebylo pravomocně vyhověno dne 19. 4. 2023, dále uvedl, že se žalobcem je vedeno trestní řízení, ve kterém nebyly shledány důvody vazby, dále objasnil rodinné vazby žalobce a uvedl, že nucené vycestování žalobce do Ruska spatřuje jako hrozící nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. V Rusku má matku, která tam má dům, žalobce se má kam vrátit.

14. Ze spisového materiálu k osobě žalobce dále vyplývá, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 6. 2021 č. j. KRPA-50829-20/ČJ-2021-000022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu 2 let dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce pobýval na území ČR od února 2020 do dne 25. 2. 2021 bez cestovního dokladu a ode dne 6. 3. 2011 do dne 25. 2. 2021 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Současně mu byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 7. 2021, č. j. CPR-18404-2/ČJ-2021-930310-V241 zamítnuto a rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce tak nabylo právní moci dne 29. 7. 2021 a stalo se vykonatelným dne 29. 8. 2021. Žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob ode dne 29. 7. 2021 do dne 29. 8. 2023. Poté, co žalobce nelegálně vstoupil na území ČR dne 8. 8. 2022 a dne 23. 8. 2022 se dostavil na policii, byl správním orgánem prvního stupně zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ze zajištění byl dne 13. 10. 2022 propuštěn a byl mu vydán výjezdní příkaz GA0348639 s platností ode dne 13. 10. 2022 do dne 11. 11. 2022. V době platnosti výjezdního příkazu podal žalobce dne 7. 11. 2022 žádost o vízum za účelem strpění a současně žádost o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Ani jedné žádosti nebylo vyhověno. Žalobce v minulosti podal celkem 5 žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o žádosti ze dne 7. 6. 2023 bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 6. 2023, č. j. MV-101910-3/OAM-2023 dle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastaveno. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2023 č. j. 13 Az 14/2023-29 zamítnuta.
15. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 6. 2023, č. j. KRPA-191184-32/ČJ-2023-000022-SV (prvostupňové rozhodnutí) bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 3 let a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že se na žalobce podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán na základě zjištěných skutečností konstatoval, že žalobce pobýval ode dne 12. 11. 2022 do dne 31. 5. 2023, kdy byl zajištěn, na území neoprávněně. V této souvislosti poukázal na to, že žalobce na území ČR přicestoval nelegálně dne 8. 8. 2022, přestože se nacházel v době od 29. 7. 2021 do dne 29. 8. 2023 v evidenci nežádoucích osob, a to na základě rozhodnutí o správním vyhoštění vydaného dne 5. 6. 2021 podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona o pobytu cizinců s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU 2 roky. Tímto jednáním žalobce opakovaně porušil právní předpis a naplnil tak skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se v souladu s ustanovením § 119a odst. 2 a s ustanovením § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabýval dopadem tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

života žalobce a dospěl k závěru, že rozhodnutí nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti se správní orgán zabýval žalobcem uváděnou vazbou na syna V. P., nar. X, státního příslušníka Ukrajiny. Při posuzování těchto vazeb správní orgán vycházel mj. z protokolu o výsledku svědkyně paní P. ze dne 27. 4. 2021 provedeného v rámci předchozího řízení o správním vyhoštění, kdy bylo zjištěno, že žalobce je otcem syna, avšak není uveden v rodném listě jako otec, rodiče společně nežijí, vztah byl ukončen před pěti lety z důvodu chování žalobce (např. se žalobce se v minulosti několikrát sbalil a třeba na rok beze slova zmizel, matku též fyzicky napadl), žalobce je se synem v minimálním kontaktu, neplní vyživovací povinnost a s dítětem se vidá maximálně 2x do roka, navíc o syna začal projevoval mírný zájem až v poslední době, což matka považuje za účelové. Rovněž vycházel ze skutečností uvedených žalobcem při jeho výsledku dne 1. 6. 2023. Správní orgán tak vycházel ze zjištění, že žalobce není zapsán v rodném listu syna a i přesto, že ze strany žalobce byly podniknuty kroky k určení otcovství, v dané věci nebylo ke dni vydání rozhodnutí rozhodnuto. Dále vycházel ze sdělení žalobce, že syn momentálně bydlí v Německu, naposledy s ním byl v kontaktu v ČR dne X. X. 2022 a od té doby se s ním nesešel. K tomu správní orgán uvedl, že soudní řízení ve věci určení otcovství může cizinec vést i ze své domovské země, kdy toto řízení jej neopravňuje k pobytu na území ČR. Na základě uvedeného pak správní orgán uzavřel, že žalobci se sice podařilo prokázat existenci soukromých vazeb na území ČR, konkrétně ke svému dítěti, avšak během správního řízení nevyplynuly žádné konkrétní okolnosti, jež by bránily tomu, aby bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán prvního stupně vycházel též ze závěru závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, Ev. č. ZS56106 ze dne 14. 6. 2023, dle kterého je vycestování žalobce z území ČR do Ruska možné. V této souvislosti poukázal na to, že dle ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, a ten není oprávněn tyto listiny jakkoli přezkoumávat či činit si úsudek o jejich správnosti (zákonnosti). Při stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, vycházel správní orgán z délky a závažnosti neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, kdy žalobce nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU a opakovaně porušoval právní předpisy, kdy se jedná o poměrně dlouhou dobu svého opakovaného neoprávněného pobytu, a to cca 7 měsíců, kdy za takové jednání je možné uložit vyhoštění až na 5 let.

16. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 8. 2023, č. j. CPR-26095-2/ČJ-2023-930310-V241 bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.
17. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 10. 2023 č.j. 2 A 28/2023-38 rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2023 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, shledal, že závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce ze dne 14. 6. 2023 trpělo natolik závažnými nedostatky, že nebylo způsobilé představovat relevantní podklad pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.
18. Žalovaný v navazujícím řízení nechal zpracovat nové závazné stanovisko ze dne 9. 4. 2024 ev. č. ZS56903 Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále též „MV ČR“), dle kterého vycestování žalobce do Ruské federace je možné. K obavě žalobce z nástupu do armády v souvislosti s ruskou invazí na Ukrajinu uvedl, že tato není opodstatněná, neboť dle Informace OAMP ze dne 21. 3. 2024 žalobce s ohledem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

na jeho věk již nepodléhá výkonu základní vojenské služby, z podkladů je dále zřejmé (a je to i obecně známou skutečností), že částečná mobilizace v Ruské federaci již byla ukončena ke dni 28. 10. 2022, což znamená, že ani příslušníci mobilizované zálohy nemohou být v současné době do armády odvedeni, žalobce ani sám netvrdil, že by on sám fakticky podléhal vojenské povinnosti, natož že by obdržel povolávací či mobilizační rozkaz, což však bylo jeho povinností prokázat. To však nedoložil, ani netvrdil, jeho obavy byly pouze obecné a subjektivní. Svou vlast navíc opustil asi měsíc od vypuknutí konfliktu zcela oficiálně a bez jakýchkoli problémů. Dle Informace FIS nehrozí tresty za opuštění země jako takové, přičemž ani během mobilizace neplatily v Rusku žádné oficiální zákazy cestování. Obavy žalobce z nástupu do armády tak považoval za neoprávněné a účelově uvedené s cílem vysvětlit opakovaný nelegální pobyt na území ČR. Nehodnotil již další specifika mobilizace, neboť v době rozsudku městského soudu byla částečná mobilizace ještě aktuální, nicméně nyní již tato mobilizace byla dokončena a žalobce nebyl touto mobilizací ani nijak dotčen, v současné době pak žádná mobilizace neprobíhá. Nebyly tak shledány překážky ve vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

19. Žalobce se seznámil s podklady pro rozhodnutí, ke kterým předložil písemné stanovisko ze dne 27. 4. 2024, kde se stanoviskem nesouhlasil, dále uváděl, že vede řízení o určení otcovství k nezletilému synovi, které matka sabotuje, žádné podklady k tomu nepřiložil.
20. Rozhodnutím ze dne 16. 5. 2024 č.j. CPR-26095-20/ČJ-2023-930310-V241 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Doplněné závazné stanovisko považoval za dostačující, nejsou dány překážky ve vycestování žalobce ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, zejména s ohledem na syna žalobce, setrval na stejných závěrech, jako v předchozím zrušeném rozhodnutí, důvodem pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění není ani řízení o určení otcovství vedené žalobcem. Městský soud v Praze žalobu proti tomuto rozhodnutí rozsudkem ze dne 21. 6. 2024 č.j. 4 A 21/2024-60 zamítl.
21. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 7. 2024 č.j. 2 Azs 163/2024-27 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2024 č.j. 4 A 21/2024-60 i rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2024 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to z důvodu nezákonnosti závazného stanoviska ze dne 9. 4. 2024.
22. Žalovaný v navazujícím řízení požádal Ministerstvo vnitra o vydání nového závazného stanoviska, které bude dostatečně odůvodněno v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu.
23. Ministerstvo vnitra zpracovalo závazné stanovisko ze dne 7. 8. 2024 ev. č. 57534 (tj. Nové závazné stanovisko), kde shledalo, že vycestování žalobce do Ruské federace je možné.
24. Dále jsou ve spise založeny následující zprávy o zemi původu: 1) Informace OAMP Náhradní civilní služba, ze dne 21. 3. 2024, 2) Informace OAMP Ruská federace Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, ze dne 8. 7. 2024, 3) Informace OAMP Ruská federace Základní vojenská služba Účast vojáků základní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vojenské služby ve válce na Ukrajině, ze dne 21. 3. 2024, 4) Informace Finské imigrační služby (FIS) ze dne 10. 5. 2024 Vyhýbání se odvodům během mobilizace, aktualizace stavu 15. 9. 2023, 5) Informace OAMP Ruská federace Bezpečnostní a politická situace v zemi Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 8. 7. 2024. Součástí spisu je i žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany z 16. 7. 2007.

25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 29. 8. 2024, č.j. CPR-26095-44/ČJ-2023-930310-V241 zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Blíže se soud bude obsahem napadeného rozhodnutí a Nového závazného stanoviska zabývat níže v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud shledal, že žalovaný nedodržel závazný právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024 č.j. 2 Azs 163/2024-27.
27. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání. Zároveň soud postupoval dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
28. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
29. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
30. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
31. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2)*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

32. Soud předně konstatuje, že žalobce naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, neboť svým pobytem na území ČR opakovaně porušoval právní předpis, rozhodnutím ze dne 5. 6. 2021 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let, a to za pobyt bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím ze dne 29. 7. 2021, žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob od 29. 7. 2021 do 29. 8. 2023, žalobce však dne 8. 8. 2022 přes tento zákaz znovu přicestoval, dne 23. 8. 2022 se dostavil na policii, kde byl zajištěn, dne 13. 10. 2022 byl propuštěn a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností do 11. 11. 2022, v době jeho platnosti však nevycestoval a nadále až do 31. 5. 2023 pobýval na území ČR, čímž tímto svým jednáním opakovaně porušil právní předpis. Žalobce tedy opakovaně porušoval právní předpisy svým neoprávněným pobytem na území České republiky a pobytem bez cestovního dokladu, kdy nerespektoval uložené rozhodnutí o správním vyhoštění a záznam v evidenci nežádoucích osob, a dále tím, že neopustil území ve lhůtě 30 dní stanovené výjezdním příkazem, a i nadále zde setrval od 12. 11. 2022 do 31. 5. 2023. Žalobce se tak dopustil závažných porušení právního řádu, kdy opakovaně a systematicky nerespektoval své povinnosti podle zákona o pobytu cizinců. Uložení správního vyhoštění je tak těmito porušením přiměřené a skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců tím byla naplněna. Je-li naplněna skutková podstata dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen správní vyhoštění uložit, v tomto směru nemá prostor pro správní uvážení. Proti naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců pak ani žalobní námitky nesměřovaly.
33. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 31. 7. 2024 č.j. 2 Azs 163/2024-27 připomněl, že informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné, což se týká i závazného stanoviska o možnosti vycestování, přičemž podklady užívané Ministerstvem vnitra tomu neodpovídají, v důsledku toho nelze považovat za dostatečně odůvodněný a podložený kategorický závěr ministerstva o tom, že částečná mobilizace v Ruské federaci již skončila, a tudíž stěžovateli mobilizace nehrozí a není třeba zkoumat její bližší parametry. Kasační soud vytkl, že součástí podkladů pro vydání závazného stanoviska není žádná komplexní zpráva či analýza týkající se faktického stavu mobilizace v Ruské federaci, jejímž původcem by byly důvěryhodné zdroje včetně mezinárodních nebo nevládních organizací, shromážděné podklady dle NSS nelze považovat za natolik důvěryhodné a vyvážené, ověřené z různých zdrojů a transparentní, aby spolehlivě odůvodňovaly závěr, že v současné době byla částečná mobilizace v Ruské federaci ukončena. NSS uzavřel, že v dalším řízení bude nutné doplnit podklady pro vydání závazného stanoviska tak, aby z hlediska kvalitativního odpovídaly co nejvíce požadavkům judikatury a postihovaly nejen legislativní rovinu mobilizace, ale především reálný průběh mobilizace, včetně různých forem skryté mobilizace; pokud z doplněných zpráv o zemi původu vyplýne, že by stěžovateli v případě návratu hrozilo (s požadovanou mírou pravděpodobnosti) povolání k výkonu vojenské služby, musí se správní orgány zabývat dále podmínkami jejího výkonu, možnostmi odeprít výkon služby, následky odeprání výkonu služby (ať již legálního, nebo nelegálního) atd.
34. Ministerstvo vnitra v Novém závazném stanovisku došlo k následujícím závěrům: z Informace OAMP Ruská federace Základní vojenská služba Účast vojáků základní Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vojenské služby ve válce na Ukrajině ze dne 21. 3. 2024 vyplývá, že žalobce již s ohledem na svůj věk nepodléhá výkonu základní vojenské služby, tedy tuto službu již absolvovat nemůže. Dále shledalo, že dle Informace FIS ze dne 15. 9. 2023 se v září oznámená částečná mobilizace týká pouze občanů patřících do ruských vojenských záloh, tedy nikoliv jedinců povinovaných absolvováním základní vojenské služby; mobilizace se tak nemůže týkat žalobce, který základní vojenskou službu nikdy neabsolvoval (viz jeho azylová žádost ze dne 16. 7. 2007) a s ohledem na svůj věk již ani absolvovat nemůže.

35. Ze shora uvedeného rozsudku NSS vyplývá, že v situaci, kdy žalobce namítal hrozbu povolání do ruské armády v rámci mobilizace, je nezbytné zjistit dostatečné informace o případné probíhající mobilizaci, a to na základě relevantních podkladů. Soud shledal, že výše uvedená zjištění uvedená v Novém závazném stanovisku a podklady, ze kterých vychází, požadavky Nejvyššího správního soudu nenaplnují. V závazném stanovisku ze dne 9. 4. 2024 ministerstvo shledalo, že částečná mobilizace v Ruské federaci byla ukončena ke dni 28. 10. 2022 – tento závěr nepovažoval NSS za dostatečně podložený, nyní Nové závazné stanovisko hovoří o částečné mobilizaci oznámené v září a zmiňuje, koho se týká. Tedy, nově oproti poslednímu závaznému stanovisku již Nové závazné stanovisko popisuje určitou mobilizaci a zabývá se jejími parametry. Jedná se však o zcela kusé zjištění, vytržené z kontextu a bez dalších potřebných souvislostí, kdy není ani uvedeno, září kterého roku se týká, tedy zda ještě roku 2022 či roku 2023, zda zmíněná mobilizace dosud probíhá, či zda byla ukončena, není uvedena legislativní rovina mobilizace, ani její reálný průběh (včetně případných forem skryté mobilizace). S tím souvisí to, že součástí podkladů není žádná komplexní a aktuální zpráva či analýza týkající se faktického stavu mobilizace v Ruské federaci. Ministerstvo vnitra sice nyní založilo do spisu celou zprávu FIS aktualizovanou k 15. 9. 2023, která řeší některé otázky týkající se mobilizace, zaměřuje se však spíše na vyhýbání se odvodu během mobilizace a neposkytuje základní rámcové informace o mobilizaci, jak požadoval NSS, tedy nejde o komplexní zprávu či analýzu týkající se faktického stavu mobilizace v Ruské federaci.
36. Z Nového závazného stanoviska ve spojení se zprávou FIS aktualizovanou ke dni 15. 9. 2023 je tak pouze zřejmé, že jistá částečná mobilizace oznámená v září (není jasné, kterého roku a zda dosud probíhá) se týká občanů patřících do vojenských záloh, přičemž dle samotné zprávy FIS (viz Tabulka č. 1) se vojenské zálohy skládají ze záložníků s vojenskými hodnostmi (vojáci, důstojníci). To by sice svědčilo pro závěr, že tato nespécifikovaná mobilizace se nemohla týkat žalobce, který neabsolvoval základní vojenskou službu a již k ní není povinován s ohledem na svůj věk. Nicméně, nejedná se o informace ucelené a úplné, jak požadoval NSS, není totiž jasné, zda zmíněná a neurčitě vymezená mobilizace již byla ukončena, či zda dosud probíhá a jakým způsobem (či zda případně po ní probíhala jiná mobilizace), jaký byl či je její legislativní rámec a reálný průběh, zda nemůže zahrnovat i určité formy skryté mobilizace, a další. Přitom podle samotné zprávy FIS aktualizované ke dni 15. 9. 2023 se v prvním bodě uvádí, že: *Ve zprávě o zahájení mobilizace v Rusku, kterou zveřejnila norská imigrační služba, se uvádí, že ačkoliv byla mobilizace veřejně prohlášena za ukončenou, odhaduje se, že bude v zemi skrytě pokračovat.* Tedy, ani samotné závazné stanovisko, ani podklady, ze kterých vychází, neposkytují odpověď na otázku, zda mobilizace skončila či zda dosud probíhá, nebyl ani uceleně popsán její formální a skutečný rozsah a její formy. Skutkový stav tak nebyl zjištěn v dostatečném rozsahu. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V neposlední řadě, uvedená zpráva FIS je aktualizovaná ke dni 15. 9. 2023, přičemž Nové závazné stanovisko bylo datováno dne 7. 8. 2024, tedy s odstupem 11 měsíců. Tedy, již na základě tohoto značného časového odstupu nelze mít použité podklady o mobilizaci za aktuální (bez ohledu na další nedostatky uvedené výše), přičemž ve spise se žádné další pozdější podklady týkající se mobilizace nenacházejí, ani není konstatováno, že by po 15. 9. 2023 situace již nedoznala změny.

37. V důsledku toho nepředstavují zjištění Nového závazného stanoviska, ani shromážděné podklady dostatečný podklad pro závěr, že žalobci mobilizace nehrozí resp. že se ho netýká, skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn.
38. V této souvislosti je rovněž třeba korigovat úvahy žalovaného týkající se plnění branné povinnosti jako možného důvodu znemožňujícího vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 31. 7. 2024 č.j. 2 Azs 163/2024-27: „Obecně platí, že *branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) nelze považovat za azylově relevantní (usnesení NSS ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33, bod 10 a judikatura tam citovaná). Od povinnosti vykonat vojenskou službu jako občanskou povinnost je ale třeba odlišovat situaci, kdy by se cizinec mohl podílet na válečných zločinech a zločinech proti lidskosti a kdy by mohl být vystaven nepřiměřeným sankcím za nenastoupení výkonu služby. Tyto aspekty je nezbytné v řízení o správním vyhoštění důkladně posoudit (rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2024, č. j. 2 Azs 316/2023-47, bod 41). Soud dále poukazuje např. na rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, podle kterého „samotné plnění branné povinnosti nelze bez dalších souvislostí považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 ani § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pokud se ovšem jedná o plnění takové povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a pokud je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, pokud takové odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) směrnice 2011/95/EU trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi. Branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu naopak může být důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona mimo jiné tehdy, pokud žadateli ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) uvedeného směrnice hrozí trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu takové vojenské služby během konfliktu za situace, kdy by tento výkon mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, a pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) uvedeného zákona, resp. čl. 2 písm. d) a čl. 10 citované směrnice.“ (podtržení doplněno) V tomto směru je odůvodnění napadeného rozhodnutí neúplné a zjednodušující, pokud uvádí, že povolání k výkonu vojenské služby samo o sobě nelze označovat za pronásledování, byť by byla spojena s rizikem účasti při bojových akcích v ozbrojeném konfliktu.*
39. Žalobce namítal, že Nové závazné stanovisko nereflektuje do všech detailů jeho životní situaci. K tomu je třeba uvést, že žalobce jednak konkrétně neuvádí, jaké detaily dle jeho názoru mělo stanovisko ještě reflektovat. Soud též poznamenává, že dle zákona o pobytu cizinců (§ 120a odst. 1, § 179) je stanovisko povinné vyhodnotit pouze to, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zde jsou důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy existence hrozby skutečného nebezpečí, není však úkolem stanoviska vypořádat se všemi okolnostmi životní situace cizince. Dále soud konstatuje, že stanovisko nijak neodkazuje na ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které se ostatně týká zajištění, stanovisko se však možností zajištění žalobce nijak nezabývá, ani k tomu není určeno. Nezabývá se ani samotným neoprávněným pobytem žalobce, hodnotí pouze existenci hrozby skutečného nebezpečí dle § 179.

40. Námitku týkající se postupu žalovaného dle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců považuje soud za nedůvodnou. Toto ustanovení upravuje možnost nevyžádat si závazné stanovisko k možnosti vycestování v případě, že cizinec pochází z bezpečné země původu a neuvedl-li skutečnosti o svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí dle § 179. Žalovaný podle tohoto ustanovení vůbec nepostupoval, neuváděl, že by žalobce pocházel z bezpečné země původu, přičemž soud konstatuje, že dle vyhlášky č. 328/2015 Sb. není Rusko mezi státy, které Česká republika považuje za bezpečné země původu. Žalovaný si tudíž závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce bez dalšího vyžádal (tj. Nové závazné stanovisko), v tomto stanovisku se pak zkoumá, zda žalobci nehrozí skutečné nebezpečí, tedy navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, stanovisko se tak nezabývá pouhou hrozbou ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy.
41. K námitce, dle které by v případě návratu žalobce utrpělo jeho právo svobodně projevit svůj nesouhlas s válkou na Ukrajině, soud uvádí, že žalobce přímo tuto námitku ve správním řízení neuváděl, žalovaný se s ní tudíž nemohl vypořádat a nemohlo se s ní vypořádat ani závazné stanovisko k možnosti vycestování. Svou žalobní námitku žalobce formuloval zcela obecně a nijak z ní neplyne, že by žalobce již v nějaké konkrétní formě svůj nesouhlas s válkou na Ukrajině uplatňoval navenek. Dále k tomu soud konstatuje, že žalobce v České republice již opakovaně žádal o mezinárodní ochranu, přičemž všechny jeho žádosti byly zamítnuty, naposledy další opakovaná žádost, kdy řízení o ní bylo usnesením ze dne 12. 7. 2024 č.j. MV-103102-3/OAM-2024 zastaveno, jak sám uvádí žalobce v žalobě.
42. Žalobce dále namítal, že nebylo dostatečně zjištěno, zda je v současné době žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu spisu se podává, že žalovaný provedl lustraci v databázi žadatelů o mezinárodní ochranu Ministerstva vnitra, ze které zjistil, že žalobce v současné době není žadatelem o mezinárodní ochranu. Soud k tomu doplňuje, že dle tohoto výpisu podal žalobce dne 8. 7. 2024 další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu (tj. k tomu viz § 11a odst. 3 zákona o azylu), což uvádí též v žalobě. Podle ust. § 87a odst. 3 zákona o azylu platí, že *na žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který podal další opakovanou žádost, se nevztahují práva a oprávnění, která by měl jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů. Pro účely správního vyhoštění a zajištění se na tohoto žadatele o udělení mezinárodní ochrany hledí jako na cizince podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.* I v žalobě žalobce dále uvedl, že Ministerstvo vnitra řízení o další opakované žádosti žalobce podané dne 8. 7. 2024 usnesením ze dne 12. 7. 2024 č.j. MV-103102-3/OAM-2024 zastavilo dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Z toho plyne, že žalobce neměl v době vedení řízení o správním vyhoštění a v době vydání napadeného rozhodnutí postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, na čemž nic nemění ani

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

podání žaloby Krajskému soudu v Brně s návrhem na přiznání odkladného účinku proti usnesení ze dne 12. 7. 2024 č.j. MV-103102-3/OAM-2024. Žalovaný v tomto směru nijak nepochybil.

43. K okruhu námitek týkajících se nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí následující.
44. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zobledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“ (podržení doplněno – pozn. soudu)*
45. Žalobce poukazoval na to, že žalovaný neposuzoval objektivně jeho situaci, dle jeho názoru má na posuzovanou věc zásadní dopad, že žalobce k důvodům své opakované žádosti o mezinárodní ochranu přiložil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9. 7. 2024, kterým mu byla uložena povinnost poskytnout veškerou potřebnou součinnost znalci při zpracování znaleckého posudku, zejména se k němu dostavit a podrobit se potřebným úkonům. Jak již soud uvedl výše, žalobce byl se všemi žádostmi o mezinárodní ochranu neúspěšný a řízení o jeho poslední žádosti podané dne 8. 7. 2024 bylo usnesením ze dne 12. 7. 2024 zastaveno. V řízení o správním vyhoštění, které je řízením samostatným a odděleným od řízení o mezinárodní ochraně, pak žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

shora uvedení usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9. 7. 2024 nijak neuplatnil, žalovaný tedy nemohl na takovou okolnost reagovat, ani se s ní vypořádat. Žalobce pak dané usnesení nepřiložil ani k žalobě, soud tak nemůže mít uvedené tvrzení za prokázané. Lze tak pouze poukázat na ust. § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého *v době, po kterou nelze podle rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci umožnit vstup na území, policie udělí vízum nebo povolí vstup na území, pokud účelem pobytu na území je předvolání státního orgánu České republiky a nelze-li věc vyřídit z ciziny*. Tedy, ani kdyby žalobce uvedené předvolání v řízení uplatnil, nemohlo by to mít vliv na možnost uložení správního vyhoštění v daném případě, případnou účast žalobce na úkonu u znalce lze řešit dle § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

46. Žalobce též namítal, že žalovaný straní paní P. (matce jeho syna) a námitky žalobce nedůvodně pomíjí. Soud neshledal v postupu žalovaného ani správního orgánu prvního stupně pochybení, která by naplňovala podstatu žalobní námitky vznesené žalobcem. Oba správní orgány se ve svých rozhodnutích v rámci posouzení povahy a pevnosti rodinných vztahů tvrzenou vazbou žalobce k nezletilému synovi důkladně zabývaly a hodnotily ji. Vycházely přitom nejen z výpovědi svědkyně paní P., bývalé přítelkyně žalobce a matky nezletilého syna, učiněné v průběhu předchozího řízení o správním vyhoštění, ale rovněž z výpovědi žalobce jako účastníka současného řízení o správním vyhoštění ze dne 1. 6. 2023, kdy ze správního spisu, ani z obou správních rozhodnutí není patrné, že by správní orgány postupovaly neobjektivně a jakkoli stranily matce syna žalobce či že by dokonce žalobce diskriminovaly, žalobce pak k tomu žádné důkazy nepřiložil. Z těchto podkladů bylo zjištěno, že žalobce je údajně biologickým otcem nezletilého syna, avšak není uveden v rodném listě jako otec, v současné době probíhá řízení o určení otcovství, které dosud nebylo pravomocně skončeno, rodiče nezletilého spolu několik let (tj. již min. pět let) nežijí, žalobce se na výchově a výživě syna již minimálně několik let nepodílí, vídá ho pouze sporadicky, do nedávné doby o syna nejevil žádný zájem, syn v současné době žije se svojí matkou na území Německa, žalobce s ním byl naposledy v kontaktu v ČR dne X. X. 2022, od té doby se s ním nesetkal. Na základě uvedeného pak oba správní orgány uzavřely, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. S uvedeným závěrem správních orgánů se soud ztotožnil.
47. Žalobce pak v žalobě neuvedl žádné konkrétní námitky ohledně shora uvedeného skutkového stavu a svých kontaktů se synem, kterými by shora uvedené závěry zpochybnil či které by představovaly zásadní změnu zjištěných poměrů. Soudu pak není jasné, k čemu směřuje tvrzení žalobce týkající se řízení o určení otcovství: „*Celá situace vyvrcholila, když v podané žalobě se objevila po 1 roce řízení, nová skutečnost a to zapsání právního otce nezletilého syna do rodného listu, který byl předložen OS pro Prahu 9.*“ Soud považuje tuto námitku za nesrozumitelnou.
48. V projednávaném případě bylo prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, což ani v žalobě nezpochybnil. Ve světle skutkových okolností žalobcova případu, kdy žalobce se synem dlouhodobě rodinný život nevede, nepodílí se na jeho výchově ani výživě (což rovněž v žalobě nezpochybnil) a je s ním pouze ve sporadickém kontaktu, nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby správní vyhoštění ve zvoleném rozsahu představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

49. Překážku správního vyhoštění soud nespatřuje ani v existenci probíhajícího soudního řízení o určení otcovství, kdy biologický materiál k určení otcovství byl již odebrán, žalobce je v řízení o určení otcovství zastoupen advokátem, prostřednictvím kterého může svá práva realizovat, průběh řízení může sledovat i na dálku. Soud nijak nezpochybňuje, že průběh tohoto řízení může být komplikovaný, kdy dle tvrzení žalobce se matka údajně snaží znemožnit soudu určení otcovství žalobce k nezletilému, za což jí byla opakovaně uložena pořádková pokuta. Nicméně ani případný problematický průběh tohoto řízení nemění nic na tom, že z hlediska syna žalobce nebyly shledány takové faktické vazby mezi ním a žalobcem, které by bránily uložení správního vyhoštění žalobci v daném případě. Vedení řízení o určení otcovství pak samo o sobě nepřiměřenost uložení správního vyhoštění nezpůsobuje. Jak uvedl žalovaný, žalobce též může dle § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádat o vízum za účelem přítomnosti u soudního jednání či znalce, bude-li to nutné.
50. V žalobě žalobce namítá, že se u něj rozvinula úzkostná depresivní porucha, kterou řeší užíváním medikace. Takovou námitku však v průběhu správního řízení nevzněl, žalovaný se tedy s ní nemohl vypořádat, dle § 75 odst. 1 s.ř.s. pak soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, k této nové námitce tak nemohl přihlížet, bez ohledu na to, že žalobce své tvrzení ani nepodložil žádnými důkazy.
51. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto se v každém individuálním případě posuzuje proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Je v zájmu cizinců, aby dodržovaly zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak neučiní, musí nést případné nepříjemné následky spojené se správním vyhoštěním. Zároveň je třeba podotknout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je přípustěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. V případě žalobce pak správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. S ohledem na uvedené skutečnosti má soud za to, že v daném případě uložení správního vyhoštění žalobce lze považovat za přiměřené opatření. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí tak nelze považovat za rozhodnutí nepřezkoumatelné.
52. Soud též uvádí, že předmětem přezkumu soudu je v dané věci pouze rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, nikoli rozhodnutí o zajištění žalobce, která jsou samostatnými rozhodnutími. S ohledem na to nemohou být v daném řízení relevantní jakékoli námitky žalobce směřující do jeho zajištění.
53. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení bude žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vycházet z toho, že od povinnosti vykonat vojenskou službu jako občanskou povinnost je třeba odlišovat situaci, kdy by se cizinec mohl podílet na válečných zločinech a zločinech proti lidskosti a kdy by mohl být vystaven nepřiměřeným sankcím za nenastoupení výkonu služby, tyto aspekty je nezbytné v řízení o správním vyhoštění důkladně posoudit. Dále žalovaný v souladu s výše uvedeným naplní požadavky uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024 č.j. 2 Azs 163/2024-27, tedy nechá doplnit závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce a jeho podklady tak, aby se jednalo o podklady relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné, přičemž jejich součástí bude komplexní a aktuální zpráva či analýza týkající se faktického stavu mobilizace v Ruské federaci, která bude postihovat nejen časový rámec, legislativní rovinu mobilizace, ale především reálný průběh mobilizace, včetně různých forem skryté mobilizace, z této zprávy je nezbytné učinit ucelená a úplná zjištění ohledně mobilizace; pokud z doplněných zpráv o zemi původu vyplyne, že by žalobci v případě návratu hrozilo (s požadovanou mírou pravděpodobnosti) povolání k výkonu vojenské služby, musí se správní orgány zabývat dále podmínkami jejího výkonu, možnostmi odepřít výkon služby, následky odepření výkonu služby (ať již legálního, nebo nelegálního) atd.

54. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. října 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.